

Kedves Fiúk, kedves Tanártársak, kedves Vendégeink!

Az advent legemlékezetesebb pillanatai, csodái közé tartozik számomra az adventi koszorú első megpillantása, a karácsonyváró éneklés dallamai, a betegszobák kiürülése, a hazautazása előtti lázas rohanások.

Hozzá tartoznak ezek a vasárnap esték, a himnuszos, zsoltáros, gyertyagyújtó vesperások, amelyek más bencés templomokban is fölhangzanak, sőt egykori diákjaink dallamait már sokfelé elvitték. A sötét csönd és Izaiás énekelt szavai is hozzá tartoznak az élményhez. A csöndben hallhatjuk: „Kiált egy hang.” De hol kiált egy hang? A távoli pusztában? Itt a bazilikában? Elsősorban Izaiás lelkében, szívében és tudata mélyén. De kiálthat bárkiben is, aki várja a hangot. Bennem és benned is.

Szent Benedek első kérése: „Hallgasd meg...” Hallgasd meg azt a hangot, amely benned akar megszólalni... Ez lehet alig hallható hang a leghétköznapibb szituációban, és lehet kiáltó hang. Tapasztalatom szerint először zavaró ez a hang, hiszen tudom én, – gondolom –, mit kell tennem, és nem értem, ez a belső hang, miért akar valamilyen más, kellemetlennek tűnő útra vinni. Valami téves kapcsolat történt bennem. Nem racionális... Valóban nem az, ahogy nem racionális sivatagban utat építeni, völgyet felemelni, hegyet lesüllyeszteni. A hit szavai ezek, a Léleké. Azé a Léleké, amely hisz a változásban, az emberi lélek változhatóságában, amely elveti a teljes végzetszerűséget. Hisz abban, hogy megjavulhatnak szavaim, tetteim göröngyös útjai. Emberek közreműködésével. A belső hallásom és annak engedő tetteim révén. A hit lényege a belső hangban való hit.

A belső hangra indult el Ábrahám, Izajás, Keresztelő János. Később okulásunkra, örömeinkre leírták utjaikat. Talán azért, hogy indulataim mögött a lelkemben élő hangot is meghallhassam. Lehet, hogy belülről hallom, lehet, hogy az Írásból szól felém, lehet, hogy egy közelemben élő mondataiból hallhatom ki az először kellemetlen, mégis üdvös hívást. Szentlélekkel és tűzzel hív az Úr. Azok a belső vagy külső hangok, amelyek egyenes, gyors utat ajánlanak – önmagammal való küzdelem nélkül –, azok olyan útra visznek, amelyen haladva egyre inkább eltűnik szabadságom.

Egykor József álmában hallotta, hogy más úton menjen haza. Menjen Egyiptomba, mint Mózes, mert veszély fenyegeti. Engedett az álomban szóló hangnak, és hosszú, rendkívül fáradtságos útra indult Máriaival és a gyermekkel. Assisiben Ferenc, miután felgyógyult hosszú betegségéből, társaival együtt elindult szép új páncéljában a Szentföldre harcolni. Pár nappal később éjszaka álmot látott. Reggel visszafordult, és apja üzletében kezdett el dolgozni, soha többé nem vett kardot kezébe. Don Bosco még gyermekként látott egy különleges álmot, nagymamája azt mondta, hogy ne törődjön vele, ezért nem törődött vele, csak megjegyezte. Felserdülő ifjúként újra érthetetlen, de szép, örömdetes álmot látott, nem kérdezett senkit, keresni kezdte a belső kép értelmét.

A bennünk lakó Isten hangját, arcát keresték... Mi lehet ennek üzenete, célja számunkra? Hogy növekedjünk, hogy jó irányba változzanak szavaink, gondolataink, tetteink. Izaiás

képét alkalmazva: bennünk legelésszen a párduc és a gödölye, az erő és a gyöngeség, a megbántás és a bántódás. Ellentéteinket békévé oldja a belső szó, a jászol hangja.

Szívünk legyen a jászol, ahol megszülethet üdvösségünk és másoké. Megszülethet a bennünk sóhajtó, kiáltó Igénk.